

54324

JAKOB,

po božji in apostolskega sedeža milosti

KNEZ-NADŠKOF IN METROPOLIT GORIŠKI,

častiti duhovščini in vernikom svoje nadškofije

Pozdrav in blagoslov!

Britka izguba je zadela lansko leto nadškofijo in pokrajino goriško.

Med nami ni več plemenitega moža, kateri nam je bil v lep vzgled in v vzor po svojem duhu in po svojem srečju: po modrosti in pobožnosti, po ponižnosti in skromnosti, po prijaznosti in dobroti, po gorečnosti za čast božjo in za blagor sv. cerkve, po požrtvovalnosti in skrbnosti za zveličanje duš njemu izročeni; ni ga več med nami, moža, ki smo ga spoštovali ne samo kot svojega duhovnega poglavarja, ampak tudi kot iskrenega prijatelja, kot ljubečega brata, kot predobrega očeta v Kristusu: plemenitega moža, kneza nadškofa doktorja Alojzija Zorn-a, ni več med nami. Gospod ga je skušal kakor zlato v ognju, in ker ga je našel vrednega sebe in mu je duša njegova

25. V. 46. J. 59. Bohinac

dopala,') vzela je k sebi, nam pa je ostala edina tolažba, da prosi zdaj pri Bogu za nas, kakor gotovo upamo.

Dasi smo pa na grobu tega svetega moža vsi žalovali, imela je vendar njegova smrt za me še veliko bolj važne posledice. Saj sem moral zdaj jaz prevzeti nadškofijo, katero je ranjki tako zvesto in modro vladal.

Klanjam se božji previdnosti in upam, da se jej klaujate tudi vi. Da, jaz upam, da me ne boste imeli za vsiljenega vam tujca, ampak za postavnega, od Boga vam poslanega nadpastirja. To smem tem bolj gotovo upati čim manj so me mogli pripraviti človeški oziri, da naj si želim ali pa celo pomagam iz Ljubljane v Gorico. Ne! Tega si nisem želel, k temu si nisem pomagal, in človeški oziri — naj si bodo kakoršni koli — me niso pripeljali med vas, ampak edino le prepričanje, do katerega sem povsem moral priti, da me kliče presveta božja volja. Božja volja, sveta meni, bodi torej sveta tudi vam.

Ko pa nastopim vlado goriške nadškofije, dobro poznam težave, ki me čakajo, a še bolj svojo nezmožnost. Za to pa vas vabim precej od začetka: zatecimo se skupaj, jaz in vi, k studentu milostij, katerih nam je treba, meni, da bom vas vodil tako, kakor zahteva vaše zveličanje, vam pa, da se boste dali tako voditi.

Ta studenec vseh milostij je presveto srce Jezusovo. Moja želja pa je, da tega presvetega srca ne častimo samo kakorkoli, ampak da mu bodi slovesno posvečena naša nadškofija. K temu posvečenju vas zdaj vabim.

1) Prim. Modr. III. 5. 6; IV. 14.

I.

Srce Jezusovo, kaj je neki to? Kaj si mislimo, ko govorimo, da se hočemo posvetiti presvetemu srcu Jezusovemu? ¹⁾

1. Za odgovor na to vprašanje spomnimo se pred vsem verske resnice, da ste v Jezusu Kristusu združeni dve naravi v eni osebi, božja in človeška narava. Verujemo tedaj, da je Jezus Kristus pravi Bog, verujemo pa tudi, da je pravi človek, z dušo in telesom kakor mi; da tedaj misli, hoče, želi in čuti kakor mi. Ker je tedaj človek kakor mi, govorimo tudi o srcu Jezusovem in sicer v vseh onih pomenih, v katerih govorimo o človeškem srcu.

Srce nam pa ni le srce iz mesa in krvi, ampak tudi podoba ljubezni in vsega, kar čutimo. Za to pravimo: Ta človek nima srca, ali pa: ima blago, usmiljeno, mehko srce; o drugem zopet pravimo, da ima slabo, trdo, surovo srce. Ko tedaj govorimo o srcu Jezusovem, ne mislimo le srca v presvetem životu Jezusovem, ampak mislimo si in častimo to srce tudi kot podobo in, rekel bi, kot sedež njegove ljubezni do nas in kot skrivnostno zavetje, v katerem se je razvilo njegovo duhovno življenje.

Zakaj pa velja srce ljudem za podobo ljubezni in notranjih čutov? Za to, ker se v njem prav naravno in po sili zrcajo in vtelovljajo občutki naše duše. Kako močno nam bije srce, ko da bi hotelo nam prsa prebiti, če nam dojde nenadno veselje; kako se nam pa tudi krči, ko da bi ho-

---

¹⁾ Prim. o tem in drugem na več mestih: P. Meschler T. „Die Andacht zum göttlichen Herzen“.

telo zamrzniti, če nas kaj naenkrat oplaši ali nas žalost prevzame! Srce je tako rekoč glasilo dušnih občutkov, kakor je oko zrcalo pogledov. Občutki vplivajo na srce, pa tudi srce vpliva na občutke.

Tako stoji tedaj srce v človeku med dušnim in životnim življenjem in je po svoji naravi ustvarjeno za podobo in vidno znamenje naših mislij, strastij in občutkov. V tem pomenu je srce jedro mislij in želja in nam kaže, je-li človek vreden poštenja ali pa ne; v tem pomenu je srce tako rekoč ves človek.

2. Po tem takem častimo v Srcu Jezusovem pravo njegovo srce, kakor mu živi in bije v prsih, tedaj ne ločeno od njega, ampak pravo živo srce Jezusovo.

Vender pa nam sv. cerkev predlaga to srce le zato v očitno češčenje, ker je ob enem simbol ali znamenje njegove neizmerne ljubezni, zlasti one, katero nam je skazal v trpljenju in pa v sv. rešenjem Telesu. Srce Jezusovo, katero častimo, je tedaj pravo, živo, za nas ranjeno srce Jezusovo; toda v njegovi odprti rani gledamo tudi njegovo nevidno rano, katero mu je vsekala ljubezen.¹⁾ Oboje skupaj častimo in molimo: pravo srce, Jezusovo, katero je podoba njegove ljubezni, in pa ljubezen, katera je vpodobljena v tem srcu.

Kakor pa otrok, ko poljublja roko očetu, ne časti le roke, ki mu je podelila dobrote, ampak očeta samega, kateremu je roka služila, ko mu je dobrote delil, tako gre češčenje, katero skazujemo presvetemu srcu, samemu Jezusu, ker to srce je Jezusovo srce, je njegove osebe prava last.

---

¹⁾ Glej bogoslužne molitve na praznik srca Jezusovega, berilo VI.

3. Temu presvetemu srcu hočemo se posvetiti, vdati in podariti, da s tem slovesno izrečemo, da od zdaj naprej bode našega življenja naloga: častiti in služiti to presveto srce zato pa tudi paziti, da se nam ne vkrade kaj v srce, v misli ali želje, kar bi bilo njemu nasprotno. S tem, da se posvetimo presvetemu srcu Jezusovemu, hočemo izpovedati: „Srce Jezusovo“ bodi nam v prihodnje predpis našega življenja; podoba presvetega srca Jezusovega bodi naša zastava, ki nam kaži pravo pot in nas vnemlji in hrabri. Posvetimo se srcu Jezusovemu, da se s tem njemu posebno zapišemo, in da bomo njegovi varovanci. Vstopiti hočemo v prve vrste Kristusovih služabnikov in častivcev, da mu bomo toliko bliže pri srcu in toliko gotoveji njegove ljubezni in pomoči. V prvih vrstah hočemo stati, da sprejmemo prve, polne žarke njegovega usmiljenja.

II.

Zdaj Vas pa vprašam: Ali nas ne vabi prav vse, da se posvetimo srcu Jezusovemu? Kaj pa da, predragi v Gospodu! Le oglejmo si to srce bolj od blizu, in prepričali se bomo o tem.

1. Srce Jezusovo je božje srce, za to pa smo je dolžni moliti. — Božje srce je, v katerem so torej vse popolnosti. Ne samo gledé na božje ampak tudi na človeške popolnosti tega presvetega srca rekel je večkrat sam Oče nebeški o Jezusu Kristusu: „Ta je moj preljubi sin, kateri je meni dopadel, njega poslušajte.“¹⁾ Vreden je pač torej naše ljubezni Jezus Kristus, če ga je Bog sam ljubil s tako iskreno ljubeznijo; vreden je naše lju-

---

¹⁾ Mat. III. 17. Luk. IX. 35.

bezni on, katerega nam je Bog sam postavil za vzgled in vzor. — To je božje srce, srce istega, ki je vse ustvaril, kar je ustvarjenega¹⁾, in kateremu smo dolžni vse, kar imamo in kar smo. To je srce Sina božjega, kateremu je Oče nebeški izročil vso oblast in sodbo, da naj bi vsi častili Sina, kakor častijo Očeta, in da bi si s tem vdobili večno življenje.²⁾ To mogočno božje srce, katero ima v oblasti naše časno in večno življenje, je pač vredno, da sè svetim strahom stopimo pred nje ter s hvaležno ljubeznijo zopet posvetimo njemu, kar smo od njega prijeli.

Srce božje je to, a mi, kdo smo mi? Mi smo uboge stvari, ubogi grešniki, popolnoma nezmožni, da bi Boga spodobno molili in ljubili, ali da bi ga zahvalili in počastili, kakor smo dolžni. Kaj nam je torej začeti, ko sami ničesar ne moremo? Kaj pač, ko da se zopet zatečemo k presvetemu srcu Jezusovemu, iz čegar obilnosti smo vsi prijeli milost vrhu milosti?³⁾ To srce edino stori vse, česar mi ne moremo, in poravna popolnoma, kar smo zagrešili, ker ni le človeško ampak je tudi božje srce.

2. Do zdaj sem govoril bolj o osebi Jezusovi ko o njegovem srcu, zdaj pa poglejmo še na srce in sicer najprej na živo srce, ki bije v prsah Jezusovih.

To srce iz mesa in krvi, koliko je storilo in prebilo za naše odrešenje! Sodelovalo je za naše zveličanje v zibelki in na križu. V tem srcu se je delala kri za naše odrešenje, v njem se je nabral studenec, iz katerega je tekla obilna kri za

---

¹⁾ Jan. I. 3.

²⁾ Jan. V. 22. 24.

³⁾ Jan. I. 16

nas. To srce je plaho utripalo na oljski gori, in iz tega srca je lil krvavi pot na zemljo. To srce je še po smrti zadela hudobna bogoskrunska roka, ko so je namreč s sulico prebodli, da je izlilo iz sebe celo zadnjo kapljico rešnje krvi. To srce tedaj ni le pomagalo pri našem odrešenju, ampak se je tudi samo žrtvovalo za nas. Nobena stvar torej ne more biti za kristjana bolj ginljiva ali bolj česčenja vredna ko božje srce Kristusovo, če tudi gledamo le njegovo telesno srce.

3. Kaj pa naj še-le rečemo o tem presvetem srcu, če je vzamemo za znamenje, ki nam budi spomin na njegovo ljubezen do nas! Ta ljubezen je ljubezen Boga človeka, to se pravi, ljubezen, s katero nas je Bog hotel ljubiti tudi po človeški, kakor nas je od vekomaj ljubil po božje.

Ta ljubezen je ljubezen Boga človeka, tedaj ljubezen poglavarja vesoljnega človeštva. Ta ljubezen torej ni bila čudna, izbirčljiva, enostranska, ampak objela je vse ljudi vseh narodov, grešnike in pravične.

Ta ljubezen je ljubezen Boga človeka, torej dejanska, močna, požrtvovalna ljubezen. Od prvega začetka do zdaj ni nehala delati nam dobro. Pri vsem kar je počela, je gledala le na nas, kar bi bilo nam v prid, v posvečenje, v tolažbo, v zaslужenje, v zadoščenje naših pregreh. Za naš prid si je Gospod izvolil v mladosti tiho samotno življenje; za naš prid si je izvolil, odkar je začel učiti, nemirno in trdo življenje, skoraj brez zahvale in brez priznanja; za naš prid si je izvolil slednjič britko in sramotno smrt na križu.

In kaj je vse storila ta ljubezen za nas! Tej ljubezni se je usmilila naša revščina, in zato je Jezus Kristus hodil po deželi in delal čudeže, učeč

in svareč ljudi. Iz te ljubezni je učil apostole ter je poslal v svet, iz te ljubezni je ustanovil sv. sakramente in sv. cerkev, in ko se je ločil od nas, nas ta njegova ljubezen ni zapustila, mariveč vedno živi mej nami skrivnostno življenje v sakramentu sv. rešnjega Telesa. Ta ljubezen nam je poslala sv. Duha in nas tudi sicer ne pozabi v nebesih, mariveč misli na nas in skrbi preljubeznjivo za nas. Tej ljubezni smo vse dolžni, kar imamo: sv. vero in verske resnice, sv. zapovedi, sv. sakramente in blagoslovila, razne cerkvene naprave in uredbe; še to, kar nam je obljubljeno v nebesih, nam je zaslužila in pripravila ta ljubezen.

Tako ljubezen, ki je dala vse za nas, da bi mi imeli življenje in sicer v obilnosti¹⁾, katera je le za nas živela in za nas umrla, tako ljubezen, pravim, utegnemo le s tem nekoliko povrniti, da jej tudi mi posvetimo vse svoje zmožnosti in moči, svoje dejanje in nehanje, in da tudi mi živimo za njo, umrjemo za njo.

4. Toda, kako pa v resnici povračajo ljudje tako silno ljubezen? Žalostno, prežalostno je, kar se godi. Srce, katero nas je ljubilo z večno ljubeznijo in na-se potegnilo²⁾, srce, katero se je za nas včlovečilo in za vse to gotovo zaslužilo gorečo ljubezen, to srce najde za svojo ljubezen premnogokrat le najgršo nehvaležnost. Ali ni — če po človeški sodimo — ljubezen Boga človeka najbolj nesrečna ljubezen?

Molčimo o paganih in o vseh, ki niso krščeni, a kako se obnašajo kristjani? Ali ne najdemo med njimi celo vrsto razkolnikov in krivovercev,

---

¹⁾ Jan. X. 10.

²⁾ Jerem. XXXI. 3.

in ali niso ravno ti, ki najhujše nasprotujejo in kakor besni preganjajo Kristusa ter mu odpovedavajo ljubezen? Kje ne napadajo ti ljudje Kristusa in ga ne izpodrivajo? Napadajo Kristusa, kedar koli napadajo in mu odtujujejo duše, katere je on tako drago odkupil; napadajo Kristusa, kedar koli pobijajo krščansko družino, krščansko državo, sv. cerkev, verske resnice, božje zapovedi, sv. sakramente, namestnika Kristusovega i. t. d. Ali kaj — ko še osebi Kristusovi ne prizanašajo? Saj so krivoverci vže vse tajili, kar je božjega in človeškega v Jezusu Kristusu: tajili so, da je pravi Bog, da je pravi človek, da je odrešenik sveta i. t. d. —

Kaj pa katoliški kristijani, kako se obnašajo? Oj koliko ran je zadala tudi njim mlačnost, strast, posvetnost in pregrešnost? Kaj pa ono majhno krdelo, ki Gospodu zvesto služi, kako se obnaša? Kje najdeš med njimi srce, katero bi moglo iskreno reči, da je popolnoma njegovo, njemu vedno zvesto brez omahavanja in zanj požrtvovalno brez obotavljanja in pridržka? Celò v vrstah zveličanih v nebesih ima presveto srce Jezusovo le eno srce, katero je vedno le njega ljubilo: namreč srce sv. Device in matere božje Marije, vsa druga človeška srca je videlo enkrat v vrstah svojih nasprotnikov, nekatera skoraj do zadnjega zdihljeja, dokler jih ni v svojem usmiljenju še na robu pogubljenja prijelo in rešilo večne smrti.

To so zgodbe ljubezni presvetega srca Jezusovega na tem svetu. Ni čuda torej, da je Gospod, ko je blaženi Mariji Margariti Alakok razodel to pobožnost, pokazal svoje srce v tako resni in žalni podobi. Pokazal jej je namreč svoje srce prebodeno in ovenčano s trnjem, pa jej je

rekel: Pogledj to srce, katero je ljudi tako močno ljubilo in se zanje izmučilo; a za vse to mi ljudje vračajo grdo nehvaležnost.

Vprašam tedaj, ali ni naša sveta dolžnost, da mi srcu Jezusovemu za njegovo iskreno in neizmerno ljubezen povrnemo sočutje, tolažbo in dejansko ljubezen? Ali ni to dolžan vsaki človek posebej za svoje grehe in nezvestobe? Ali nismo mu to dolžni tudi vsi skupaj za razžalitve vsega ljudstva? Odreči bi smel češčenje srcu Jezusovemu le, kedor bi bil izključen od njegove ljubezni, ali kedor bi ne bil prijel dobrot od njega. Kogar pa je to srce ljubilo, ali kedor je bil tako nesrečen, da mu je povračal za ljubezen mlačnost in greh, ta pač ima sveto dolžnost, da stopi skesano pred to ljubeznipolno srce, da mu povrne čast in za ljubezen zopet daruje ljubezen.

O paganih pravi sv. apostol Pavel, da so bili brez ljubezni, brez usmiljenja, brez sočutja¹⁾; ravno taki, je rekel, bodo ljudje, ki pridejo preganjat sv. cerkev v prihodnjih časih zlasti pa v časih antikrista.²⁾ Ali bo smel kedo tudi nam to očitati? Ne in stokrat ne! Nikedo in nikoli naj bi nam ne smel očitati brezsrčnost, in pa še brezsrčnost proti srcu, katerega je sama ljubezen — proti presvetemu srcu Jezusovemu!

5. A ne samo srce Jezusovo, to srce tako veličastno in častito, tako požrvtovalno in ljubeznjivo, tako žalostno in zapuščeno — ne samo to presveto srce nas vabi, naj se mu posvetimo, naj ga služimo in častimo, mariveč to zahteva od nas tudi naša lastna korist. Iz tega, da se po-

---

¹⁾ Rom. I. 31.

²⁾ II. Tim. III. 3.

svetimo presvetemu srcu Jezusovemu, prihaja nam obilo tolažbe in pomoči, katere potrebujemo toliko bolj, kolikor težavnejša je skrb za naše večno zveličanje.

Če je res, in to je verska resnica, da ni zveličanja, ako ni po Jezusu Kristusu in v Jezusu Kristusu, tedaj je ravno njegovo presveto Srce, ki nas tako milo in ljubeznjivo vabi in vleče k sebi. Srce nam pravi, da Jezus Kristus ni le strog sodnik, mariveč tudi neskončno ljub prijatelj, kateri nas prehiti sè svojo ljubeznijo, predno še ga sami prosimo pomoči. To srce nam kaže zares dobrega pastirja, ki je dal življenje za svoje ovčice. Vprašam tedaj, kje najdemo bolj milo ali bolj živo podobo ko presveto srce Jezusovo, ki nam pravi, da naj si služimo večno zveličanje ne toliko s strahom in trepetom kolikor z zaupanjem, s pokorno vdanostjo, z velikodušno požrtvovalnostjo ?

6. Prva stopinja na poti k zveličanju je : varovati se smrtnega greha. Kako pa bi bilo mogoče, da se ne bi kmalu odpovedal grehu, kedor pogosto in odkritosrčno občuje s presvetim srcem Jezusovim ? Saj ve, da greh, in edino le greh tako močno žali to presveto srce, in da je je edino le greh nekdanj spravlil v toliko bitko smrt. — Glaven namen česčenja presvetega srca Jezusovega je tudi ta, da zadostujemo in prosimo odpuščanja zlasti tudi za grehe drugih. A kdo more prositi za druge, ne da bi se spomnil in skesal svojih grehov, potem pa tudi trdno in resno sklenil, da se jih bo v prihodnje toliko bolj varoval ? Pravo česčenje srca Jezusovega tedaj resnično pomaga grešniku, da se smrtnemu grehu odpove in se ga skrbno varuje.

7. Druga stopinja na poti zveličanja je: vaditi se v sv. čednostih posnemaje Gospoda. A vže ime pravi, da nas ta pobožnost vodi prav v sredo srca Jezusovega in nas opominja, da tudi nam ne sme zadostovati le zunanja pobožnost, ampak da moramo gledati na srce; kajti vsako naše dejanje, bodi si na videz še tako pobožno, dobro in lepo, vdobi pravo vrednost še le po notranjem dobrem namenu. Ako pa se posvetimo službi in čiščenju srca Jezusovega, ne bo se bati, da bi nam bila zadosti le zunanja lupina, mariveč pridemo do samega jedra in začnemo premišljevati po vrsti različne čednosti presvetega srca: njegovo pobožnost, ponižnost in potrpežljivost, pokorščino in požrtvovalnost, velikodušnost in ljubezen do bližnjega i. t. d. Koga pa bi ne presunilo, koga ne ganilo k posnemanju srca Jezusovo, ko vidimo, da so njega želje popolnoma pokorne razumu, razum pa Bogu, da je v njegovih mislih, v njegovih željah, v njegovem življenju zares vse božje, z eno besedo, da je v tem srcu Bog resnično vse v vsem, kakor je to srce resnično božje srce. Kedor hodi v to šolo lepih čednostih, preobrazi se polagoma, dejal bi, celo nehoté po podobi tega presvetega vzora.

8. Kedor hoče v sebi ohraniti in gojiti čeznaravno življenje, mora sprejemati sv. sakramente, katere je Jezus Kristus postavil, zlasti — če se gre za odrasle — sakramente sv. pokore in presvetega rešnjega Telesa. Za to pravi ljubi naš Zveličar: „Jaz sem kruh življenja“ t. j. živi kruh, kateri daje ljudem življenje, da „kedor od njega je, ne umrje“, ampak živi na veke. Kruh življenja pa, kateri vam podelim, je moje meso, moje telo. Za to vas zagotavljam še enkrat: „Ako ne

boste jeli mesa Sinu človekovega in pili njegove krvi“ t. j. ako ne boste prejemali njegovega presvetega Telesa „ne boste imeli življenja v sebi.“¹⁾

Bolj živo ko s temi besedami nam Zveličar ni mogel priporočiti, kako potrebno da nam je, da občujemo ž njim in se združujemo ž njim pri sv. obhajilu. Z ničem pa nas ni mogel lepše vabiti in skoraj vleči k sv. obhajilu ko s svojim presvetim srcem. Saj je prav to srce studenec, iz katerega nam prihaja sv. rešnja kri; saj je to srce podoba one ljubezni, kateri edini se imamo zahvaliti za sakrament sv. rešnjega Telesa; saj nas to srce uči, da si Jezus Kristus želi združenja z nami le iz ljubezni do nas, in da ne išče drugega povračila od nas ko ljubezen.

Poslušajmo torej mili glas presvetega srca Jezusovega, kakor nam to veleva naša korist. — Kolikor večkrat prejmemo sv. obhajilo in vžijemo kruh življenja, toliko bolj bomo živeli in mislili s Kristusom, toliko bolj bomo smeli reči s sv. apostolom Pavlom: Živim, ali ne jaz, ampak Kristus živi v meni.²⁾

Ako pa se izogiblujemo sv. rešnjega Telesa in ne privoščimo božjemu Zveličarju tega veselja, da bi se z nami združil, morda še enkrat v letu ne t. j. o velikonočnem času, tedaj velja nam, kar je zagrozil isti sv. apostol: „Če kdo ne ljubi našega Gospoda Jezusa Kristusa, bodi izobčen“.³⁾ V tem slučaju bi namreč zamrlo v nas čeznaravno življenje, katero se hrani le s tem, da uživamo meso in kri Jezusa Kristusa v presvetem sakramentu.

---

¹⁾ Jan. VI. 48. 50. 52. 54.

²⁾ Gal. II. 20.

³⁾ I. Kor. XVI. 22.

9. Za večno zveličanje je potrebna tudi molitev. Sv. Alfonz Liguori pravi: „Kedor koli se je zveličal, se je zveličal z molitvijo, kedor koli se je pogubil, pogubil se je, ker ni molil“. A ravno srce Jezusovo nas prav živo uči, kako važna je molitev. Kaj je namreč njegovo opravilo v presvetem sakramentu? Molitev in samo molitev. V presvetem sakramentu je naš Zveličar kakor mrtev, le srce njegovo živi in plamti ter dan za dnem, uro za uro pošilja Očetu nebeškemu pregoreče prošnje za naše potrebe.

Česa se tedaj učimo iz tega? Učimo se prvič, da ne smemo premalo ceniti ali celo zaničevati molitve. Saj si je božja modrost in svetost sama izbrala molitev za edino opravilo svojega sakramentalnega življenja na zemlji. Drugič se učimo, da tudi za nas ni boljšega in svetejšega opravila ko molitev z Jezusom in vsled tega skrb za dobri namen pri vsakem našem opravilu. To zadnje pa zato, ker dobri namen premeni vse naše misli, besede in dejanja v molitev in nam tako pomaga izpolniti naročilo Gospodovo, da naj vedno molimo in se nikar ne vtrudimo.¹⁾

Ali še neka druga, nad vse tolažljiva resnica sledi iz tega. Ako molimo združeni z Jezusom, bo molitev naša res dobra in taka, da jo Bog gotovo usliši. Tedaj namreč molimo v imenu Jezusovem t. j. sklicujemo in zanašamo se na njegovo zasluženje, molimo pa tudi z Jezusom skupaj in prosimo torej le tega, česar Jezus sam prosi, namreč kar je Bogu v čast in nam v zveličanje. S srcem Jezusovim molimo gotovo pobožno, kolikor le mogoče zbrano, ponižno in zaupno, v svesti si

---

¹⁾ Luk. XVIII. 1.

sicer svojih slabostij in pregrešnostij, pa toliko bolj oprti na neskončne zasluge Jezusa Kristusa. S srcem Jezusovim molimo vdano v voljo božjo in stanovitno, kajti sam Jezus ne neha za nas moliti in o pravem času nam gotovo izprosi, kar in kakor bo za nas dobro. Slednjič pa nam daje pogum še misel, da nismo sami, ampak da jih je na tisoče in tisoče, ki klečijo pred Jezusom Kristusom in se zbirajo pri altarju okrog njegovega presvetega srca, tako da se izpolnijo tolažljive besede Zveličarjeve: „Kjer sta dva, ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz med njimi.“¹⁾

Presveto srce nas tedaj vleče s sladko silo k edinemu Zveličarju našemu, Jezusu Kristusu, daje nam moč, da se skrbnejše izogibljemo greha in da bolj zvesto hodimo za Gospodom, pomaga nam, da sprejmemo v obilnejši meri čez-nravno življenje v sebe ter da bolje molimo in bolj gotovo dosežemo, česar prosimo. Vse te reči so pa največe važnosti za naše zveličanje, in je torej res, da nam velewa tudi naša lastna korist, da se posvetimo presvetemu srcu Jezusovemu.

III.

Dejmo tedaj, stopimo, preljubi v Gospodu, k sedežu milosti božje, k Jezusovemu srcu, da dosežemo usmiljenje in najdemo milost za pomoč o pravem času.²⁾

1. Stopimo tje, jaz in vi častiti gospodje, katere mi je dala božja previdnost za pomočnike in sotrudnike v širnem vinogradu naše nadškofije.

---

¹⁾ Mat. XVIII. 20.

²⁾ Hebr. IV. 16.

Posvetimo presvetemu srcu najprej same sebe, in pa vsa naša opravila.

Kdo izmed nas pač ne čuti, kako zelo nam je potrebna podpora in pomoč z nebes, da bomo imeli vedno in pred vsem drugim pred očmi tisti opomin Kristusov, ki velja vsem, a še bolj nam: „porro unum est necessarium“, „le eno je potrebno.“ To nam duhovnikom potrebno je, da posvetimo i sebe i duše nam izročene ter je tako srečno pripeljemo k Bogu. Ako niso mogli apostoli ničesar storiti brez pomoči od zgoraj — kakor jim je povedal Gospod: Brez mene ne morete ničesar storiti — koliko menj se moremo upati mi? Kar piše sv. Pavel o sebi: „Jaz sem sadil, Apolonij je zalival, Bog pa je dal rast“, ¹⁾ to velja tudi o nas: „Nič ni, kedor sadi ali kedor zaliva, ampak kedor daje rast — Bog“. ²⁾

Ker smo tedaj poklicani, da obrodimo sad in sicer sad, ki ostani ³⁾, in ker tega ne premoremo sami, treba je, da zunanje svoje delovanje spremljamo in oplodimo s ponižno molitvijo, proseč, naj bodo ljudje, ki so naši skrbi izročeni, pokorni Bogu. ⁴⁾

Saj se ne da tajiti, da ne manjka ljudem, zlasti dan danes, ni pridig in naukov, ni opominov in svaril. Papež, škofje in duhovniki, vsi se trudijo vestno in lomijo vernim kruh življenja. A kar ni prav, je to, da ljudem ni mar za vero in verske reči, zlasti tiste, ki se tičejo nadnatorne, od Boga nam razodete vere, da jim ni mar za življenje po tej sv. veri, in da nočejo poslušati Boga in njegove sv. cerkve. V tem oziru pač veliko manjka dandanes.

---

¹⁾ I. Kor. III. 6.

²⁾ Ibid. v. 7.

³⁾ Jan. XV. 16.

⁴⁾ Jan VI. 45.

Toliko bolj je torej treba moliti in iskati pomoči pri presvetem srcu Jezusovem, da po svoji ljubezni prestvari srca ljudem in je vpodobi po svojem srcu, da jim vzame — po besedah proroka Ecehijela¹⁾ — srce iz kamena in jim vloži srce iz mesa, da bodo živeli po njegovih zapovedih in čuvali in spolnovali njegovo postavo. K srcu Jezusovemu hodimo se potožiti, če včasih se trudimo a na videz ničesar ne dosežemo in nam vže vpada pogum. Iz tega srca zajemajmo pri težavnih in odgovornih svojih pastirskih opravilih potrebne svete in razsvitljenje, pogum in moč, vstrajnost in potrpežljivost, gorečnost in marljivost, požrtvovalnost in zatajevanje. Delo, za katero imamo skrbeti in katero imamo gojiti, je Kristusovo delo; od Kristusove ljubezni smemo tedaj upati tudi najkrepkejše pomoči in podpore.

2. K presvetemu srcu Jezusovemu pristopite tudi vi očetje in ve matere ter posvetite mu sebe in svoje otroke. Velike so vaše dolžnosti, velika je odgovornost, ki vas čaka pred sodnjim stolom božjim. V vaše roke je položil Bog duše vaših otrok, od vas jih bo enkrat tirjal. Kako menite, da boste najbolje in naj bolj gotovo storili svoje dolžnosti? Ozrite se na presveto srce Jezusovo in molite. Njegova ljubezen vam pravi, *kako* treba ljubiti, in *kaj* je treba ljubiti in za kaj pri otrocih najprej poskrbeti.

Jezus je ljubil-neizmerno, ne le z besedo ampak z dejanjem; iz ljubezni in skrbi za svoje ni le vkažaval jim, ampak jim je najprej sam dal dober vzgled. Tako morate tudi vi ljubiti svoje.

---

¹⁾ Ecech. XI. 19. 20.

In kaj je ljubil Jezus najbolj? Duše. Ozdravljaj je pač razne telesne bolezni in ljudem veliko dobrega storil za časno blaginjo; ali vse to je delal, da bi ljudi pripravil za sv. vero, da bi jim vrnil dušno zdravje, da bi je pridobil za božje kraljestvo na zemlji in potem za nebesa. Na to mora meriti tudi vaša ljubezen do otrok najprej, ker, kaj pomaga človeku, če tudi ves svet pridobi, če pa na duši škodo trpi?

Pa tudi moliti morate za svoje otroke k presvetemu srcu Jezusovemu. In s kakim zaupanjem smete moliti! Veste, s kako posebno ljubeznijo je ljubil otroke božji Zveličar, kako je pokladal roke nanje, kako je je blagoslavljal in apostolom postavljaj za vzgled; veste, kako se je razvnel, če so otrokom branili k njemu, veste, kako strašno je zagrozil tistim, ki otroke pohujšujejo in zapeljujejo.

K temu srcu, ki je tako polno ljubezni zlasti do otrok, zatecite se tedaj in recite mu: „Gospod, kakor si nekedaj objemal otroke izraelskih mater, objami in prejmi tudi to moje dete v svoje presveto srce in varuj jo skrbno pri sebi. Kakor si one otroke blagoslavljal, blagoslovi tudi mojega otroka na duši in telesu. Kakor si one otroke postavil za vzgled odraslim ljudem, ohrani tudi mojemu otroku sv. nedolžnost, in daj, da bo meni vedno v veselje, drugim pa v posnemanje. Varuj mi otroka, da mi ga ne zapeljejo hudobni ljudje, zlasti kedar bo moral iz očetove hiše v svet: na delo, v tvornico, v šolo, v vojake i. t. d.“

Tako in podobno molite k srcu Jezusovemu, da vam bo pomagalo pri odgoji otrok.

„Pustite male k meni in nikar jim ne brinite“, je rekel božji Zveličar in s tem razodel, da imajo otroci prvo pravico do njegovega presvetelega

srca. Oj zatorej dajte mu je, posvetite mu sebe in družine! In tako naj se nikoli ne zgodi, da bi oče ali mati branila otroku k Jezusu, da bi radi njiju bilo otroku nemogoče ali vsaj obteženo, spolnovati krščanske dolžnosti, kakor n. pr. hoditi k sv. maši, prejemati sv. sakramente, postiti se i. t. d. Ne bodi nikoli res, da bi oče in mati dala otrokom slab vzgled, da bi jim vzela iz srca strah božji in pokorščino do sv. cerkve in je tako odtrgala od presv. srca Jezusevega. „Gorje njemu, ki pohujša katerega teh malih, ki v me verujejo“, je rekel božji Zveličar. S tem nam je razodel, kako velika je njegova ljubezen do otrok, koliko je njemu vredna otroška duša, pa tudi, kako velik bi bil greh tistega, ki bi vkradel nedolžno otroško srce presvetemu srcu Jezusovemu. To strašno „gorje“ bi zadelo tudi one starše, ki bi sami morili na duši svoje otroke, če bi jim s slabim vzgledom zastavljali pot k Jezusu, ko bi jim jo imeli pripravljati. Za to pa, dragi stariši, ne hodite z otroci proč od Jezusa, ampak hodite k njemu.

3. A tudi vi vsi drugi, mladi ali stari, visoki ali nizki, pravični ali krivični, stopite tudi vi k presvetemu srcu Jezusovemu in izročite se mu. Prepolno je ljubezni in milosti za vse ljudi; v njem najdemo vse, česar koli bi nam bilo treba.

Če si grešnik, glej, to je srce tistega, ki noče smrti grešnikove, ampak želi, da bi se spreobrnil in živel; to je srce tistega, ki je zato na svet prišel, da je grehe sveta odvezel.

Če te napadajo hude skušnjave, glej, v tem srcu najdeš pomoči in tolažbe. — Morda ti je srce nevoljno, ker se ti je zgodila velika krivica; tedaj poslušaj to srce, kako moli na križu za svoje sovražnike in morivce: „Oče, odpusti jim,

saj ne vedo, kaj delajo“. — Morda so te hudo obrekli na časti; toda čegava čast je bila tolika in tako čista ko čast srca Jezusovega? In vendar jo je velikodušno žrtvoval za nas in je še molil za hudobneže, ki so mu jo vzeli. — Morda se boriš proti nečistosti in 'ti je treba velikih milostij, da boš zmagal. Toda to prečisto srce ti je te milosti vže zaslužilo. Ozri se na to glavo, venčano s trnjem, ozri se na to razmesarjeno telo; od nog do glave ni zdravega mesta na tem životu.¹⁾ Tako je Zveličar trpel radi nečistih grehov, tako je pa tudi zaslužil milosti, katerih nam je treba, da ne bomo vnovič križali ga z ostudnimi grehi. Za to zaupaj, zateci se toliko rajše v njegovo presveto srce in daj se mu v last, da se ž njegovo pomočjo vresničijo tudi na tebi besede apostolove: „Oni pa, ki so Kristusovi, so meso križali z (životnimi) strastmi in poželjivostmi.“²⁾

Če si na poti lepih čednostij, glej, v tem presvetem srcu najdeš vse čednosti in popolnosti v najviši meri. To je *deviško* srce, ki je hotelo imeti le deviško mater. To je *najbolj pokorno* srce, pokorno materi Mariji in redniku sv. Jožefu. Pokorno svetni oblasti, je dajalo cesarju, kar je bilo cesarjevega; pokorno Bogu do smrti, in sicer do smrti na križu, je dajalo Bogu, kar je božjega. To je *prečisto* srce, na katerem ni niti sence kakega greha. To je srce *polno ljubezni*, *polno sočutja*, *polno usmiljenja*. Neskončno usmiljeno kliče Adamovim otrokom: „Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obloženi, in jaz vas bom pokrepčal“. To je *najbolj krotko* in *ponižno* srce, ki nam pravi:

1) Iz. I. 6.

2) Gal. V. 24.

„Učite se od mene vsi, saj sem krotek in ponižen iz srca“. To je *najbolj radodarno* srce, ki nas hrani s svojim mesom in s svojo krvjo v najsvetejšem sakramentu. To je srce *polno tolažbe*, katero je samo hotelo trpeti in je umirajoč počilo za nas. „Nimamo namreč takega velikega duhovnika, ki bi ne imel sočutja z našimi slabostmi, marveč imamo takega, kateri je prebil vse skušnje kakor mi, pa brez greha“. ¹⁾ imamo, pravim, velikega duhovnika, Jezusa Kristusa križanega. To je *naj bolj hvaležno* srce, katero nam za malo in kratko službo na zemlji plača na večno v nebesih. „Kajti trenotna in lahka stiska nam prišluži neizmerno in nepopisno večno slavo“. ²⁾

4. Toda ne le vsaki za se stopi pred božje srce Jezusovo, ampak tudi občine in škofija cela naj se mu posvetijo in naj s tem priznajo, da je to srce onega, kateremu je dana vsa oblast na zemlji in v nebesih, vsa oblast ne samo čez osebe, ampak tudi čez države in dežele, čez občine in družine, čez skofije in župnije, katerem se torej morajo pokoriti ne le osebe ampak tudi vsaka družba človeška.

Ali morda ni res sila in potreba, prositi usmiljenja od presvetega srca za našo nadškofijo pa tudi za našo deželo, za naše cesarstvo? O, povem vam odkrito, da mi marsikaj dela britke skrbi.

Najprej je v naši nadškofiji potožiti veliko pomanjkanje duhovnikov, ki vže več let traja in mora imeti silno žalostne posledice. S tem trpi krščanski nauk, ljudje ne morejo dovolj pogostoma prejemati sv. sakramentov, in naravno bi bilo, če

---

¹⁾ Hebr. IV, 15.

²⁾ II. Kor. IV, 17.

bi se vedno bolj in bolj odtuževali Bogu in sv. cerkvi. Še le nekaj tednov sem med vami, in vže so me od raznih strani prosili duhovnikov.

Kakoršnikoli naj si bodo uzroki tega pomanjkanja duhovnikov, žalostno je, silno žalostno v vsakem slučaju, da nima dežela dovolj duhovnega naraščaja, ko se vendar veliko mladencev šola. In vendar kako imeniten je duhovski stan! Duhovniki izpolnujejo vsmiljenjapolne namene presvetega srca Jezusovega, duhovniki oznanjajo sv. vero, učijo zapovedi božje, delijo sv. sakramente, vodijo ljudstvo po poti, ki pelje v zveličanje, duhovniki nas posvečujejo v življenju in ob smrti uri.

Bomo-li tedaj mirno gledali, naj se doseže ali ne namen, za kateri je Jezus prelił svojo presveto kri? Ne, tega ne moremo in ne smemo! Bila bi grda nehvaležnost nasproti božjemu Zveličarju in strašna brezsrčnost nasproti nam samim in nasproti našemu bližnjemu. Usmiljeni hočemo biti, kakor Jezus, kateremu se je usmilila množica, ko je videl, da je izmučena na tleh ležala, kakor čreda ovc, ki nima pastirja.¹⁾ Kar je takrat ukazal apostolom, hočemo storiti tudi mi: Moliti hočemo, moliti vsi brez izjeme, moliti združeni s presvetim srcem Jezusovim k Bogu, Gospodu žetve, da naj pošlje delavcev v svojo žetev.²⁾ Moliti hočemo, da bi se mladina že v domači hiši po krščanski uzgajala, da bi v šolah prišla k dobrim krščanskim ljudem, da bi se obvarovala vseh zapeljivostij in hudih uplivov, da bi zvesta ostala prvotnemu poklicu za duhovski stan, kateri je veliko njih imelo od začetka. Tako pokažemo ob enem ljubezen do presvetega

---

¹⁾ Mat. IX. 36.

²⁾ Mat. IX. 37. 38.

srca Jezusovega, do sv. cerkve, do bližnjega, in zato hočemo tom srčneje klicati k nebeškemu Očetu: „Posvečeno bodi Tvoje ime, pridi k nam Tvoje kraljestvo.“

Na tak način pokažemo, kakor sem rekel, tudi ljubezen do bližnjega. Med naše bližnje pa štejem v prvi vrsti učence, kateri so imeli od začetka poklic za duhovski stan, kateri so tudi edino s tem namenom začeli svoje šole, ki so pa zašli v nevarnost, da zgubijo svoj poklic in postanejo morebiti časno in večno nesrečni.

Ne morem povedati, kako zelo so mi pri srcu taki ubogi učenci. Saj uči ne ravno tako redka izkušnja, da so pri vsem tem, da dospejo do častnih služb v drugih stanovih, mnogokrat vendar prav nesrečni in nezadovoljni. Marsikateri takih učencev postane kasneje tudi več ali manj sovražen sv. cerkvi, mlačen za sv. vero, da, marsikateri jo celo popolnoma izgubi. Še več. Ne samo da jo izgubi sam, ampak si prizadeva, potem še druge pripraviti ob vero in poklic. To je pač nek poseben znak v življenju takih pomilovanja vrednih ljudij, in ponavlja se tudi pri človeku, kar se je najprej pokazalo pri hudobnem duhu, da skuša namreč tudi druge odvrniti od Boga, ko se je sam odvrnil od njega. Ako pa je temu tako — in v dokaz bi vam lahko navedel mnogo žalostnih slučajev — ali ni v resnici duhovno dobro delo usmiljenja in ljubezni do bližnjega, če prosimo stanovitnosti takim, pri katerih je poklic za duhovski stan v nevarnosti?

Prosim vas tedaj v imenu vaše ljubezni do presvetega srca Jezusovega, v imenu vaše ljubezni do sv. cerkve in do naše nadškofije, v imenu ljubezni do bližnjega, molite goreče k Gospodu, da

naj bi obudil tudi v naši nadškofiji mnogo mladeničev za duhovski stan in naj bi jim ohranil ta poklic.

6. Žalost in britkost nam dalje polni srce, ko pomislimo, kako je dandanes v Avstriji in tudi v naši deželi narod proti narodu, in kako se mišljenje in delovanje posameznikov in vsega javnega življenja izrablja skoro edino le za jezikovno vprašanje. Kakšna razdraženost — da ne rabim bolj ostrega izraza — vlada radi tega v vseh krogih!

Med tem pa, ko gre prepir za jezik, lahko opazujemo, da se ljudje mnogokrat prav nič ne zmenijo za vsebino tega, kar se govori ali piše. Radi tega se razširjajo med ljudstvom vedno bolj in bolj nauki in težnje, katere so nasprotne Kristusu, nasprotne celó osebni lasti. Nevera, nenravnost, razuzdanost in upor proti vsaki oblasti, pohlep po veselju in uživanju se prijemlje silno naglo vseh slojev vseh narodov.

Koliko škode trpijo pri tem cerkvene in državne, duševne in gmetne, meščanske in družabne koristi, kako razjedajo te bolezni tudi družino, ki je sadika človeške družbe! In vender, ljudje vsega tega ne čutijo, ne vidijo in ne slišijo — edinemu jezikovnemu vprašanju na ljubo!

Ko si pa narodi radi jezika postajajo bolj in bolj tuji med seboj, ima to še neko drugo, nič manj obžalovanja vredno, naravnost osodepolno posledico, in ta je neka odtujenost in mrzloba tudi proti cesarju in državi, kar se tu in tam kaže v naši mili Avstriji. Kedor mirno in nepristransko sodi razmere, gotovo mi rad pritrди, da sem rekel rajše premalo ko preveč.

Ko pa gledamo žalostno in nevarno stanje, kateremu iščemo pomoči že leta in leta zastonj, komu ne silijo, ako je dobrih mislij, na jezik

besede, s katerimi so klicali apostoli Zveličarju na razburkanem morju: Gospod, reši nas, ker drugače poginemo!

O kličimo tako tudi mi, zatecimo se po pomoč k presvetemu srcu Jezusa Kristusa, kateri ne pozna razločka med narodom in narodom, marveč je pretil svojo kri enako za vse ljudi brez izjeme. Prosimo Jezusa, naj zopet pomiri razburjene valove, naj zapove vetrovom, da se zopet vrne sveti mir in kriščanska ljubezen in edinost v našo ožjo in širšo domovino.

Sv. cerkev sama nam ukazuje moliti za mir in edinost, ko moli v litanijah vseh svetnikov: „Vsemu krščanskemu ljudstvu mir in edinost dodeli, prosimo te, usliši nas.“ Tej prošnji sv. cerkve pridružimo se in prosimo ljubega Zveličarja, da naj nas napolni s svojim duhom: z duhom medsebojne pravičnosti in zmernosti, z duhom miroljubnosti, z duhom, kateri pri vseh posvetnih skrbih ne pozablja nebeških stvari in jih tudi ne postavlja za posvetne koristi, ampak išče *najprej in pred vsem* božjega kraljestva in njegove pravice, kakor nam je ukazal Jezus Kristus, rekoč: Iščite najprej kraljestva božjega in njegove pravice, in vse drugo vam bo privrženo.¹⁾

7. Ali še radi neke posebne priložnosti želimo, da molite k srcu Jezusovemu za škofijo, deželo in cesarstvo. Znano vam je, da praznujemo letos petdesetletnico vladanja našega premilostivega cesarja in gospodarja. Koliko vladarskih skrbi, koliko žalostnih skušenj in britkostij je prestal presvitli cesar v teh petdesetih letih; pa tudi kolika je bila njegova požrtvovalnost za

---

¹⁾ Mat. VI. 33.

blagor narodov, in kolika je vrsta dobrot, ki smo jih pri vseh nesrečah uživali v tem času, in za katere se imamo zahvaliti Njega Veličanstvu! In narodje? S tem, da se trgajo med seboj, so krivi, da se trga srce tudi cesarju.

Dolžni smo tedaj iz hvaležnosti, iz ljubezni do vzvišene osebe cesarjeve kakor tudi iz zvestobe in vdanosti do cesarstva in do najvišje cesarske hiše, katero je božja previdnost izbrala in postavila na krmilo našega cesarstva — dolžni smo, pravim, in to pri svoji vesti, prositi Gospoda, da naj dà svojemu Maziljencu po tolikih viharjih tudi dneve miru, dneve zločnosti med narodi, Njemu v veselje, nam pa v časno in večno srečo.

Ne bom navajal še dragih posebnih potreb naše nadškofije, ki nas morajo prav siliti k presvetemu srcu Jezusovemu; ponovim le še enkrat samo splošno svojo prošnjo: Pojdimo k temu presvetemu srcu in posvetimo njega službi in česčenju svoje besede in svoje dejanje. Ne trpimo ničesar v svojem srcu, kar bi kakor koli ne bilo vseč presvetemu srcu Jezusovemu ali bi je celo žalilo. Za grehe pa, s katerimi smo mi sami ali pa so drugi žalili to presveto srce, prosimo ponižno odpuščanja in ponudimo zadoščenje; popravimo kar smo zakrivili, povrnimo, kar smo mu dolžni. Sklenimo, da mu bomo od zdaj naprej sami tem bolj zvesto služili in pa še druge za to pridobili s krščanskim življenjem in lepim vzgledom.

Eden za vse in vsi za enega prosimo Jezusa, da naj nam pomnoži našo vero, naj nam potrdi naše upanje in naj nas napolni s pravo in iskreno ljubeznijo, ki posnema čednosti njegovega srca; s krepko in požrtvovalno ljubeznijo; z lju

beznijo, katere ni sram božjih zapovedij in katera se ne boji povedati in pokazati, da veruje v Kristusa in njegovo nevesto, sv. cerkev.

Posebno molimo k Jezusu še za potrebe škofije, dežele in cesarstva, da bi nam pomagal v vsaki sili in nas s krepko roko rešil iz vseh zmešnjav in stisk, v katerih takò težko in vže tako dolgo zdihujemo, da bi nam pomagal zlasti v naših dušnih potrebah in obrnil naša srca k sebi, da bomo njegovo ljudstvo, on pa, Bog z nami, **naš Bog,**¹⁾ kateremu bodi čast in hvala vekomaj. Amen.

Blagoslov vsemogočnega Boga Očeta in Sina in sv Duha pridi nad vas in ostani pri vas vekomaj. Amen.

*Dano v Gorici, na praznik presvetega Srca Jezusovega,
dne 17. junija 1898.*

† J A K O B,

knez-nadškof.

---

¹⁾ Raz. XXI. 3.

Slovesna prošnja za odpuščenje

pred Srcem Jezusovim.

O Jezus, naš Gospod in Zveličar! Ti si vedno poln ljubezni in vsmiljenja do nas revežev in vedno hrepeniš, podariti nam zaklade svoje ljubezni, dà, še več, podariti nam samega sebe. Iz te prevelike ljubezvi postavil si samega sebe za neprestano daritev za nas v sakramentu sv. rešnjega Telesa ter se vsak dan brezštevilnokrat daruješ za nas nebeškemu svojemu Očetu.

Kako globoko mora torej raniti tvoje presveto Srce, ko vidiš, da večina ljudij za to neizmerno tvojo ljubezen nima družega ko mlačno in mrzlo srce, ko nehvaležnost in zaničevanje.

Ali ti ni bilo zadosti, da si za naše odrešenje prehodil trdo in trnjevo pot, pot trpljenja in križa, in da si nam na tak način pokazal svojo neskončno ljubezen? Ali ti ni bilo zadosti, da si enkrat prestal strašne smrtne težave, v katere te je spravilo grozno število naših grehov? Zakaj se hočeš še vedno in pa ravno v sakramentu svoje ljubezni izpostavljati žalitvam, katere si izmišljata hudoba človeška in sovraštvo peklenško?

O preljubezjivi Jezus, kako te pač mora skeleti vsa ta nehvaležnost, kako zelo žaliti tvoje Srce vse zasramovanje in bogoskrunstvo, kateremu si podvržen v tem presvetem sakramentu!

V svojo sramoto in s solzami v očeh moramo pa priznati, da žalibog tudi mi nismo čisti te ne-hvaležnosti do tebe! — A klečé pred teboj in v pričo angeljev in svetnikov božjih te ponižno in skesani prosimo: odpusti nam vse nemarnosti, odpusti nečast in razžaljenje, katero te je kedaj zadelo v tem presvetem sakramentu bodisi od nas bodisi od drugih. Ti nam vidiš v srce in veš, kako zelo nam je žal vseh teh ne-hvaležnostij, in kako nas boli, da smo tako nespodobno ravnali s teboj. S solzami, dà, s srčno krvjo bi hoteli oprati vse kraje, kjer so ljudje kedaj žalili tvojo ljubezen in ranili tvoje presveto Srce. Srca vseh ljudij bi radi imeli v svoji oblasti, da bi je tebi podarili v zameno za svojo mlačnost in za brezsrčnost vseh tistih, ki te ali niso hoteli spoznati, ali te niso ljubili, kakor si vreden, tudi ko so te spoznali.

Ti pa, o naš preljubeznjivi Zveličar, odpusti nam naše grehe, dodeli nam stanovitnost v dobrem, odvrni milostno od nas zaslužene kazni božje, napolni nas s krepko ljubeznijo do tebe v presvetem sakramentu, vpodobi naša srca po tvojem presvetem Srcu, da ti bomo odslej zvesto služili in tako si zaslužili, biti s teboj v nebesih vekomaj. Amen.

SLOVESNO POSVEČENJE

PRESVETEMU SRCU JEZUSOVEMU.

O presveto Srce našega božjega odrešenika, vseh čednostij posoda duhovna, vseh milostij neusahljivi studenec! Kako si nas moglo ljubiti tako neizmerno, ko so vendar naša srca bila tako mlačna in mrzla za tebe? —

Ali tvoja velikodušna ljubezen, ki nas je ob- sipala z dobrotami, tudi ko te nismo ljubili, nam daje upanje, da niti naše ljubezni ne zavržeš. Da, preljubeznjivi Jezus, sprejmi milostno naše želje, ko se hočemo popolnoma posvetiti časti in proslavi tvojega presvetega Srca; sprejmi dar, ki ti ga ho- čemo izročiti sè vsem, kar smo in kar imamo.

Posvečene naj ti bodo naše osebe in družine, naše hiše in občine, naša dežela in škofija, Posve- čeno ti bodi naše dejanje in nehanje, posvečene naše stiske in britkosti, posvečeno naše življenje in naša smrt. Za naprej hočemo biti le žrtev, tvoji časti posvečena in od ljubezni do tebe goreča zdaj in vekomaj.

S tem namenom ti izročimo svoja srca z vsemi občutki in želimo, naj bi se vedno vjemala z ob- čutki tvojega Srca. Zgolj tvoji hočemo biti, zgolj tvojemu presvetemu Srcu zapisani.

Za to se odpovemo za vselej in vsemu, kar bi ne bilo po volji tvojemu presvetemu Srcu. Ne

več svetu, ne sebi, ampak tebi, o Jezus, hočemo živeti od zdaj naprej.

Ti pa sprejmi milostno ta dar, kateri pokladamo tvojemu presvetemu Srcu na altar, in imej nas odslej za svoje; bodi nam oče, bodi jedini gospodar naših src, bodi nam vse. Sprejmi ta dar, s katerim bi radi nekoliko popravili veliko krivico, da smo namreč imeli za tvojo neizmerno ljubezen tolikrat le nehvaležno, mrzlo in mlačno srce. Malo je, kar ti ponujamo, ali to je vse, kar imamo in česar si ti od nas želiš. Sprejmi je tedaj, sprejmi je za zmerom, naše ubogo srce, o preljubeznjivi naš Zveličar, naš Gospod in Bog. Saj je bilo ustvarjeno za te in si ne najde miru, dokler ga ne najde v Tebi.

Tebi posvečeni, prosimo te zlasti še tudi za našo deželo in škofijo, za našega cesarja in za našo državo. Oj, ozri se enkrat milostno na nas vse in usmili se nas. Pošlji v svoj sveti vinograd delavcev, navdušenih za te in za tvoje kraljestvo, in zabrani, da bi radi pomaujkauja duhovnikov tvoja srčna kri bila zastonj prelita za nas. Dodeli nam mir, tisti mir, katerega nam svet ne more dati, da bodo naša srca tvojim zapovedim pokorna in tebi vselej prijetna in dopadljiva. Ozri se sledujoč milostno na svojega služabnika, našega cesarja. Bodi mu luč in moč, podpora in tolažba. Blagoslovi njega, blagoslovi cesarko hišo, blagoslovi veliko družino avstrijskih narodov in vodi naše cesarstvo tako, da ti bomo tukaj zvesto služili, nekdam pa vsi: vladar in ljudstvo, srečno se združili s teboj v nebesih.

Sedaj pa, naj ti še enkrat posvetimo in izročimo svoja srca in zakličemo :

O Jezus, tebi živimo!
O Jezus, tebi umrjemo!
O Jezus, tvoji smo živi in mrtvi.
Amen.

